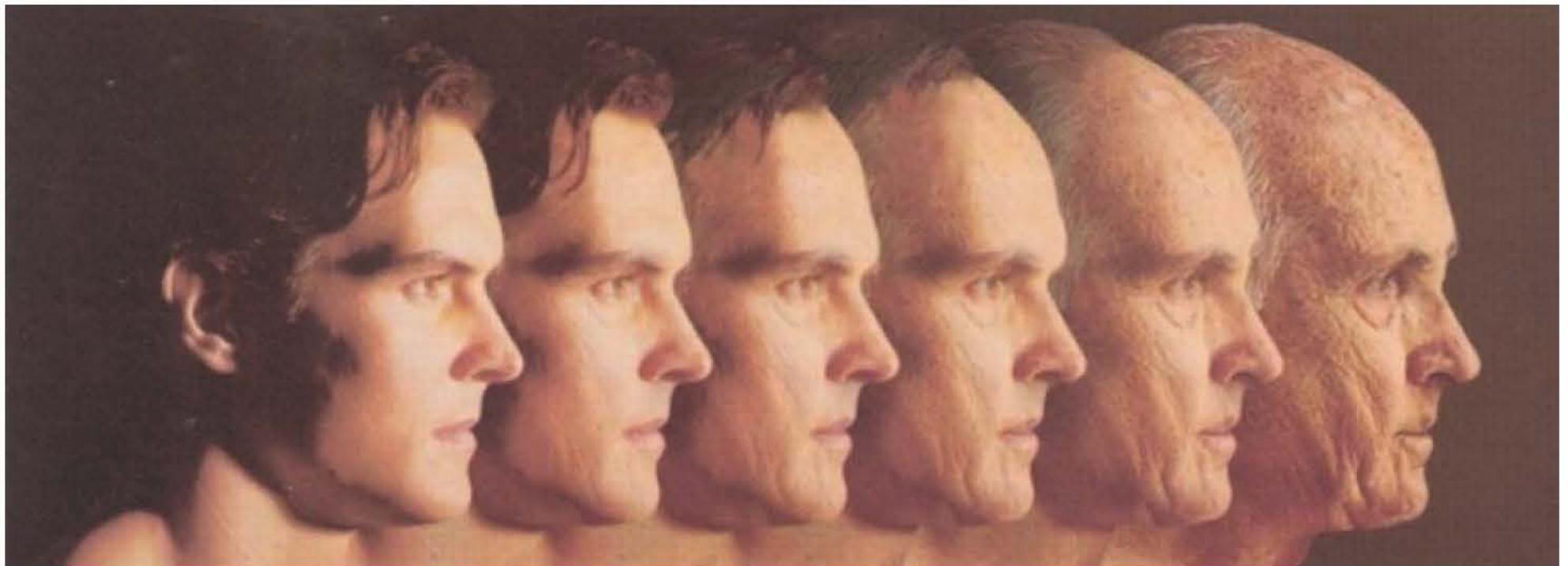

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Την περασμένη Κυριακή είχα μια πολύ ευχάριστη έκπληξη. Ένας φίλος από τα παλιά... Με επισκέφτηκε ο Φώτης, ένας πατριώτης και φίλος που είχα να τον δω χρόνια. Μου έφερε δυό φρέσκα ψάρια, λίγα λόγια και... «θα έρθω άλλη ώρα να τα πούμε είμαι βιαστικός. Πέρασα να σε δω, να σου φέρω αυτά που τα έπασα σήμερα και να σου πω ότι σε διαβάζω, είδα αυτά που έγραψες για το Λεωνίδα, που είναι και δικός μου φίλος και του τηλεφώνησα να πάρει την εφημερίδα.»

Γιώργο, την Κυριακή έφαγα τα ψάρια με μια χωριάτικη σαλάτα και τη νοερή συντροφιά του Φώτη και του Λεωνίδα και αναλογίστηκα το χτες, την πορεία μας. Απλά γεγονότα της κάθε μέρας που σβήνουν εκείνο το συνηθισμένο, το ανούσιο, όλο βάσανα και πίκρες η ζωή. Δεν σκεφτόμαστε πόσο κάποια απλά συμβάντα της κάθε μέρας, μια βαρκάδα, μια καλή συντροφιά, ένα φιλικό χάρισμα, μια μελωδία που μας θυμίζει μια ολόκληρη κατάσταση, κάποια σημαντικά γεγονότα, ατομικά.

Σταθμοί στη ζωή μας, πόσα και πόσα που στολίζουν κι ομορφαίνουν τη ζωή μας! Και πόσο όλα αυτά μας δένουν με τους ανθρώπους γύρω μας! Ζήσαμε σε κάποια εποχή, με αυτά που υπήρχαν με αυτά που μας δόθηκαν. Κι αν ζήσαμε και δυσκολίες αυτές μας έδωσαν την πείρα και τη δύναμη να συνεχίσουμε και να δημιουργήσουμε.

Οι ανθρώποι που γνωρίσαμε είναι ο κόσμος μας, τα γεγονότα που

γνωρίσαμε και πορευτήκαμε μ' αυτά και μέσα σ' αυτά είναι η ιστορική μας παρουσία.

Μη με πεις απαισιόδοξο, σκέφτομαι και διαπιστώνω. Ζήσαμε σε μια ημερολογιακή εποχή, ζήσαμε τη ζωή που μας δόθηκε, όμως ζήσαμε και ξέρουμε... άλλα θενάρθουνε παιδιά, καινούριους κλώνους και κλαδιά το δέντρο μας θα βγάλει.

Εμείς όμως είμαστε εμείς και οι ανθρώποι που ζήσαμε μαζί είναι οι δικοί μας ανθρώποι. Και χαιρόμαστε την κάθε μέρα - όσο μας αφήνουν αυτά την αναθεματισμένα την αρθριτικά - πίνουμε το κρασάκι μας από το σώσμα γουλιά-γουλιά και τραγουδάμε... Καλότυχα είναι τα βουνά ποτέ τους δεν γερνάνε.

Ήπα κι εγώ στην υγειά του Φώτη που μου έφερε τα ψάρια και το Λεωνίδα που δεν βλεπόμαστε συχνά, αλλά φίλοι δεν είναι αυτοί που βλέπουμε κάθε μέρα.

Ανθρώποι πάνε κι έρχονται καθώς περνούν τα χρόνια.
Άλλοι ξενούνται γρήγορα
άλλοι αφήνουν ίχνη.
Και άλλοι γίνονται δικοί,
δικοί κι αγαπημένοι.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα,

Το ποίημά σου είναι πάλι όλα τα λεφτά, όπως λένε, πέντε λέξεις φορτωμένες με την πείρα μιας ολόκληρης ζωής... Μεγάλο πράγμα η φιλία, πιο μεγάλο και από τη συγγένεια... «Μνη με κρίνεις από τους συγγενείς μου γιατί δεν τους διάλε-

ξα, κρίνε με από τους φίλους μου», λέει ο σοφός Ελληνας και τυχερός είναι ο ανθρωπος που έχει καλούς συγγενείς και φίλους προσθέτει ο... Γιώργος Χατζηβασίλης.

Καθώς γερνάμε μαθαίνουμε, φίλε Γρηγόρη, και μπορούμε να ξεχωρίσουμε την ήρα από το σιτάρι. Οταν ήμουν νέος έβλεπα όλον τον κόσμο «καλό» και το πλήρωσα, βέβαια, το λάθος. Ελεγα τότε σ' ένα δικό μου πρόσωπο «σήμερα γνώρισα ένα καλό παιδί» και έπαιρνα την ειρωνική απάντηση «κι' άλλον;» επειδή δεν είναι όλος ο κόσμος «καλά παιδιά»...

Τώρα που γέρασα και ξεχώρισα την ήρα από το σιτάρι, έχω λίγους φίλους και καλούς που άφοσαν ίχνη με τις παπηματιές τους στο μονοπάτι της ζωής μου και έγιναν «δικοί, δικοί κι' αγαπημένοι», όπως τόσο όμορφα γράφεις. Κάθε φίλος είναι και σαν ένα άλμπουμ από όμορφες αναμνήσεις, όπως κάθε μελωδία είναι η θύμιση μιας ευτυχισμένης στιγμής. Γι' αυτό μάς αρέσουν τα παλιά τραγούδια, όχι σαν μελωδίες, αλλά σαν ευτυχισμένες στιγμές που δεν θέλουμε και δεν πρέπει να ξεχάσουμε.

Δεν είναι τα ψάρια του Φώτη, που σε συγκίνουσαν φίλε μου, όσο φρέσκα και αν πάντα, αλλά το ό,τι σε θυμάται ακόμη γιατί έτοι πρέπει να είναι οι φίλοι, να μη ζουν μέσα στην τσέπη σου, αλλά να σε θυμούνται, να σε νιάζονται, να βρεθούν δίπλα σου στις χαρές και στις λύπες.

Την άλλη βδομάδα θα σού απαντήσω από την Ελλάδα όπου θα βρί-

σκουμαι κοντά σε άλλους φίλους που βλέπω σπάνια, όμως ποτέ δεν είναι μακριά μου και όταν συναντώμαστε είναι σαν να μην μάς χώρισαν ποτέ ωκεανοί και ατέλειωτοι ουρανοί.

Το έχεις καταλάβει, καλέ μου φίλε, πως μπήκαμε στον Οκτώβριο και τα Χριστούγεννα είναι δυο βήματα μακριά; Πώς περνάνε τόσο γρήγορα τα χρόνια; Κάποτε τα κουτσοπίναμε σε ένα νυχτερινό κέντρο τού Σίδνεϊ και εγώ ήμουν σε τέτοια κατάσταση ευθυμίας που χόρευα χασάπικα και ταγκό με τις κυρίες τής παρέας μας, γιατί -εδώ που τα λέμε- δεν χρεάζεται να πιω πολύ για να χάσω τον έλεγχο... Μια καλή φίλη μού είπε «Γιώργο σταμάτα να πίνεις γιατί θα γίνουμε ρεζίλι σήμερα!» Οπότε με κυρίευσε το φιλοσοφικό μου και τής απάντησα «άσε με να πώ γιατί η ζωή πέρασε από δίπλα μου και δεν την είδα!»

Πραγματικά η ζωή μας περνά πολύ γρήγορα, όμως πιστεύω στη θεωρία πως κάθε πλική έχει τις χαρές της, ακόμη και η τρίτη πλική, έστω με τις δυσκολίες της επειδή η ζωή είναι πάντα γλυκειά και πολύτιμη. Θα τη ζήσουμε, φίλε Γρηγόρη και την τρίτη πλική σαν να είναι η πρώτη, δεν θα παραδώσουμε αμαχητί τα όπλα... Επειδή, όπως έγραψε ο Νίκος Παναγιωτόπουλος, «λένε ότι ο κόσμος ανήκει στους νέους, αλλά ο κόσμος δεν ανήκει σε κανέναν. Είμαστε όλοι με ενοίκιο(!)...»